

BOSNA I HERCEGOVINA
REPUBLIKA SRPSKA
VRHOVNI SUD
REPUBLIKE SRPSKE
Broj: 60 0 Ps 005371 17 Rev
Banjaluka: 20.4.2017. godine

Vrhovni sud Republike Srpske u vijeću sastavljenom od sudija Biljane Tomić, kao predsjednika vijeća, te Senada Tice i Tanje Bundalo, kao članova vijeća, u pravnoj stvari tužioca-protivtuženog d.o.o. A. D.Ž., zastupanog po punomoćniku Ž.B., advokatu iz Š., protiv tužene-protivtužioca Republika Srpska - Ministarstvo ..., zastupane po Pravobranilaštvu Republike Srpske, sjedište zamjenika u Doboju, Ulica Svetog Save 53, po tužbi radi uvođenja u posjed i naknade štete, vrijednost predmeta spora 1.365.459,00 KM i po protivtužbi radi utvrđenja ništavosti ugovora o koncesiji i predaje u posjed, vrijednost predmeta spora 50.100,00 KM, odlučujući o revizijama stranaka izjavljenim protiv presude Višeg privrednog suda u Banjaluci broj: 60 0 Ps 005371 16 Pž 2 od 27.9.2016. godine, na sjednici održanoj 20.4.2017. godine, donio je

PRESUDU

Revizija tužioca se djelimično usvaja, presuda Višeg privrednog suda u Banjaluci broj: 60 0 Ps 005371 16 Pž 2 od 27.9.2016. godine ukida u dijelu kojim je odbijena žalba tužioca i potvrđena presuda Okružnog privrednog suda u Doboju broj: 60 0 Ps 005371 16 Ps 3 od 12.2.2016. godine u odnosu na odluku o tužbenom zahtjevu za naknadu štete i predmet u tom dijelu vraća istom sudu na ponovno suđenje (stav 1.), dok se u preostalom dijelu revizija odbija (stav 2.).

Revizija tužene se djelimično usvaja, presuda Višeg privrednog suda u Banjaluci broj: 60 0 Ps 005371 16 Pž 2 od 27.9.2016. godine preinačava u dijelu kojim je usvojena žalba tužioca i preinačena presuda Okružnog privrednog suda u Doboju broj: 60 0 Ps 005371 16 Ps 3 od 12.2.2016. godine i odbijen protivtužbeni zahtjev za predaju u posjed nekretnina označenih kao k.č. broj: 1139, 1140/1, 1140/2, 1140/3, 1140/4, 1142, 1152, 1159/1, 1160, 1172/1, 1172/4, 1173, 1174, 1175, 1176, 1177., 1178, 1179, 1195 sve upisane u PL broj: 799 k.o. L. i k.č. broj: 2631/4 upisana u PL broj: 366 k.o. Ž.D., tako što se u tom dijelu žalba tužioca odbija i prvostepena presuda potvrđuje (dio stava 3.), dok se pobijana odluka ukida u dijelu odluke o troškovima postupka (stav 4.), i u tom dijelu predmet vraća na ponovno suđenje.

Revizija tužene se u preostalom dijelu odbija (dio stava 3.).

Odbija se zahtjev tužioca za naknadu troškova na ime sastava odgovora na reviziju u iznosu od 2.340,00 KM.

Obrazloženje

Prvostepenom presudom Okružnog privrednog suda u Doboju broj: 60 0 Ps 005371 16 Ps 3 od 12.2.2016. godine, odbijen je tužbeni zahtjev tužioca kojim traži da se obaveže tužena da mu na ime naknade štete-izmakle dobiti zbog neuvođenja u posjed u cijelo koncesiono dobro prema ugovoru o koncesiji broj: 01-33-11262/06 od 4.12.2006. godine i ugovoru o koncesiji broj: 01-33-1212/07 od 27.2.2007. godine, za 2007., 2008., 2009., 2010., 2011., 2012., 2013., 2014. i 2015. godinu, isplati ukupan iznos od 1.365.459,00 KM sa zakonskom zateznom kamatom i to: na iznos od 419.127,00 KM počev od 31.3.2008. godine do konačne isplate, na iznos od 116.304,00 KM počev od 31.3.2009. godine do konačne isplate, na iznos od 100.500,00 KM počev od 31.3.2010. godine do konačne isplate, na iznos od 149.640,00 KM počev od 31.3.2011. godine do konačne isplate, na iznos od 156.600,00 KM počev od 31.3.2012. godine do konačne isplate, na iznos od 69.960,00 KM počev od 31.3.2013. godine do konačne isplate, na iznos od 141.276,00 KM počev od 31.3.2014. godine do konačne isplate, na iznos od 128.676,00 KM počev od 31.3.2015. godine do konačne isplate i na iznos od 83.376,00 KM počev od 21.1.2016. godine do konačne isplate (stav 1.).

Usvojen je protivtužbeni zahtjev i utvrđeno da su ništavi ugovor o koncesiji broj: 01-33-11262/06 od 4.12.2006. godine i broj: 01-33-1212/07 od 27.2.2007. godine, zaključeni između tužene kao koncedenta i tužioca kao koncesionara, a kojima je data koncesija na poljoprivrednom zemljištu u svojini Republike Srpske (stav 2.).

Obavezan je tužilac da tuženoj preda u posjed i slobodno raspolaganje zemljište koje je predmet ugovora o koncesiji broj: 01-33-11262/06 od 4.12.2006. godine i broj: 01-33-1212/07 od 27.2.2007. godine, označeno kao: k.č. broj 315, 316, 317, 318, 319/1, 320, 321, 322, 519, 520, 521, 522, 523, 822 i 823, sve upisane u PL broj: 317 k.o. O.P., k.č. broj: 323 upisana u PL broj: 74/1 k.o. O.P., k.č. broj 989, 1055, 1746/1, 1838/2, 1838/4 sve upisane u PL broj: 897/1 k.o. D.T., k.č. broj: 1139, 1140/1, 1140/2, 1140/3, 1140/4, 1142, 1152, 1159/1, 1160, 1172/1, 1172/4, 1173, 1174, 1175, 1176, 1177., 1178, 1179, 1195 sve upisane u PL broj: 799 k.o. L., k.č. broj: 392 upisana u PL broj: 2084/3 k.o. P. i k.č. broj: 2631/4 upisana u PL broj: 366 k.o. Ž.D., u roku od 30 dana od dana prijema presude (stav 3.).

Obavezan je tužilac da tuženoj naknadi troškove postupka u iznosu od 26.000,00 KM, u roku od 30 dana od dana prijema presude (stav 4.).

Drugostepenom presudom Višeg privrednog suda u Banjaluci broj: 60 0 Ps 005371 16 Pž 2 od 27.9.2016. godine, žalba tužioca je djelimično usvojena i prvostepena presuda preinačena u dosuđujućem dijelu odluke o protivtužbenom zahtjevu, tako što je zahtjev za predaju u posjed odbijen, te u dijelu odluke o troškovima postupka, tako što je odlučeno da svaka stranka snosi svoje troškove postupka.

U preostalom dijelu žalba tužioca je odbijena i prvostepena presuda potvrđena u odnosu na odluku o tužbenom zahtjevu, i odluku o protivtužbenom zahtjevu u dijelu kojim su utvrđeni ništavim zaključeni ugovori o koncesiji.

Tužilac revizijom pobija drugostepenu odluku u dijelu kojim je odbijen tužbeni, a usvojen protivtužbeni zahtjev, zbog povrede odredaba parničnog postupka i pogrešne primjene materijalnog prava, s prijedlogom da se revizija usvoji, pobijana odluka preinači i tužbeni zahtjev usvoji i odbije protivtužbeni zahtjev ili da se ukine i predmet vrati istom sudu na ponovno suđenje.

Tužena revizijom pobija drugostepenu odluku u dijelu kojim je odbijen protivtužbeni zahtjev za predaju u posjed, zbog povrede odredaba parničnog postupka i pogrešne primjene materijalnog prava, s prijedlogom da se revizija usvoji, pobijana odluka preinači i protivtužbeni zahtjev usvoji ili da se ukine i predmet vrati istom sudu na ponovno suđenje.

Tužilac u odgovoru na reviziju predlaže da se revizija tužene odbije, a ova obaveže na naknadu troškova postupka na ime sastava odgovora u iznosu od 2.340,00 KM.

Revizije stranaka su djelimično osnovane.

Predmet spora po tužbi je zahtjev za naknadu štete na ime izgubljene dobiti u ukupnom iznosu od 1.365.459,00 KM sa zakonskom zateznom kamatom na pojedinačne novčane iznose kako je navedeno u izreci prvostepene presude, a po protivtužbi zahtjev za utvrđenje ništavim ugovora o koncesiji i za predaju u posjed.

Između parničnih stranaka nije sporno da je Odlukom Vlade Republike Srpske broj: 04/1-012-2370/06 od 16.11.2006. godine, koja je objavljena u „Službenom glasniku RS“, broj: 113/06, tužiocu dodijeljena koncesija za korišćenje poljoprivrednog zemljišta u opštinama D.Ž. i P. u površini od 383,3197 ha, na period od 15 godina računajući od dana zaključivanja ugovora o koncesiji. Visina koncesione naknade iznosi 61,00 KM/ha godišnje, a jednokratna naknada za koncesiono pravo iznosi 12.500,00 KM koju je koncesionar dužan uplatiti prije zaključenja ugovora.

Nije sporno da su stranke prvi ugovor o koncesiji zaključili 4.12.2006.godine, a predmet su bile nekretnine upisane u Pl. broj: 74/0, 155/2, 141/27, sve u k.o. P., te u Pl. broj: 366/1 i 100/4, k.o. D.Ž. u ukupnoj površini od 383,3197 ha, na vremenski period i uz uplatu naknade, sve prema odluci Vlade o dodjeli koncesije.

Nije sporno da su stranke 27.2.2007. godine zaključile drugi ugovor o koncesiji čiji predmet su iste nekretnine kao iz ugovora od 4.12.2006. godine i pod istim uslovima.

Tužilac je 28.12.2007. godine uplatio koncesionu naknadu u iznosu od 19.487,95 KM, a 14.4.2008. godine u iznosu od 5.845,63 KM. Tokom postupka tužena nije osporavala tvrdnju tužioca da od zaključenja ugovora redovno plaća ugovorenu naknadu u iznosu od 61,00 KM/ha godišnje.

Tužilac se aktom broj: 294/07 od 20.3.2007. godine obratio nadležnom ministarstvu sa zahtjevom za uvođenje u posjed po ugovoru o koncesiji od 27.2.2007. godine, a ovi zahtjevi su pismeno ponovno istaknuti u podnescima od 5.3.2008. godine, 30.7.2008. godine, 11.11.2008. godine, 3.1.2009. godine i 27.3.2009. godine.

Vlada RS je 22.3.2007. godine, mjesec dana po potpisivanju drugog ugovora o koncesiji, donijela odluku broj: 04/1-012-440/07 kojom je stavila van snage odluku o dodjeli koncesije

tužiocu broj: 04/1-012-2370/06 od 16.11.2006. godine i poništila ugovor o koncesiji od 27.2.2007. godine.

Po tužbi tužioca, Okružni sud u Banjaluci je presudom broj: 011-0-U-000494 od 11.2.2008. godine, poništio navedenu odluku Vlade RS.

Vlada RS je ponovno 17.4.2008. godine donijela odluku broj: 04/1-012-923/08 o poništenju odluke o dodjeli koncesije tužiocu broj: 04/1-012-2370/06 od 16.11.2006. godine.

Po tužbi tužioca, Okružni sud u Banjaluci je presudom broj: 11 0 U 000243 08 U od 27.10.2008. godine, poništio navedenu odluku Vlade RS.

Vlada RS je ponovno 23.4.2009. godine donijela odluku broj: 04/1-012-2-751/09 o poništenju odluke o dodjeli koncesije tužiocu broj: 04/1-012-2370/06 od 16.11.2006. godine (stav 1.) i poništila sve pravne posljedice koja je navedena odluka proizvela (stav 2).

Po tužbi tužioca, Okružni sud u Banjaluci je presudom broj: 11 0 U 001689 09 U od 23.2.2010. godine poništio navedenu odluku Vlade RS, a zahtjev tužene za vanredno preispitivanje ove presude je odbijen presudom Vrhovnog suda Republike Srpske broj: 11 0 U 001689 10 Uvp od 2.3.2011. godine.

Odlukom Ustavnog suda Bosne i Hercegovine broj: AP- 1757/10 od 23.1.2014. godine, ukinuta je presuda Okružnog suda u Banjaluci broj: 11 0 U 001689 09 U od 23.2.2010. godine i predmet vraćen na ponovno odlučivanje, da bi taj sud u ponovnom postupku donio 23.4.2014. godine presudu broj: 11 0 U 001689 14 U 2 kojom je odbio tužbu tužioca za poništenje odluke Vlade RS broj: 04/1-012-2-751/09 od 23.4.2009. godine. Vrhovni sud RS je presudom broj: 11 0 U 001689 14 Uvp 2 od 30.10.2014. godine, odbio zahtjev tužioca za vanredno preispitivanje presude broj: 11 0 U 001689 14 U 2 od 23.4.2014. godine.

Vlada RS je 19.3.2010. godine donijela rješenje broj: 04/1-012-2-430/10 o prihvatanju ponude PD N. a.d. P. za dodjelu u koncesiju poljoprivrednog zemljišta u opštini P. u površini od 902,2082 ha, što je obuhvatalo i dio zemljišta koje je po ugovoru o koncesiji od 27.2.2007. godine dodjeljen tužiocu.

Ministarstvo ... Republike Srpske je aktom od 29.4.2011. godine, obavjestilo tužioca da se za dio koncesione mase površine od oko 120 ha, koje se nalazi na području Opštine P., vodi spor sa PD N. a.d. P. i da je ministarstvo „u mogućnosti da pristupi uvođenju u posjed koncesionara na poljoprivredno zemljište površine oko 263 ha koje nije u sporu, a predmet je ugovora o koncesiji“. U dio koncesionih nekretnina u površini od oko 263 ha, koncesionar je ušao tokom 2008. godine.

Tužena je, kao tužilac, pokrenula posebnu parnicu protiv tužioca, kao tuženog, radi raskida ugovora o koncesiji zaključenog 27.2.2007. godine, a njen zahtjev je pravosnažno odbijen (presuda Okružnog privrednog suda u Banjaluci broj: 57 0 Ps 054977 09 Ps od 18.12.2013. godine, presuda Višeg privrednog suda u Banjaluci broj: 57 0 Ps 054977 14 Pž od 12.9.2014. godine, presuda Vrhovnog suda Republike Srpske broj: 57 0 Ps 054977 14 Rev od 19.2.2015. godine).

Polazeći od ovako utvrđenog činjeničnog stanja, koje ne može biti predmet pobijanja i ocjenjivanja u ovom revizijskom postupku s obzirom na izričitu zabranu sadržanu u odredbi člana 240. stav 2. Zakona o parničnom postupku („Službeni glasnik RS“, broj: 58/03, 85/03, 74/05, 63/07, 49/09 i 61/13-u daljem tekstu: ZPP), primjenom odredbe člana 155. i 189. Zakona o obligacionim odnosima („Službeni list SFRJ“, broj: 29/78, 39/85, 45/89 i 57/89, te „Službeni glasnik RS“, broj: 17/93 do 74/04 -u daljem tekstu: ZOO), prvostepeni sud je odlučio kao u izreci.

Po shvatanju prvostepenog suda, Vlada RS ima pravo da „koriguje svoju odluku o dodjeli koncesije“, pa kako je odluka o poništenju odluke o dodjeli koncesije tužiocu postala konačna i pravosnažna, zaključuje da tužilac nije dokazao da na strani tužene postoji krivica, time ni protivpravnosti, i da između radnji tužene i nastupjele štete koja se potražuje ne postoji uzročno posljedična veza.

Kada je u pitanju odluka o protivtužbenom zahtjevu, prvostepeni sud nalazi da su zaključeni ugovori o koncesiji ništavi jer je poništena odluka Vlade RS o dodjeli koncesije, pa time i sve pravne posljedice koje su proizišle iz te odluke. Osnovanost zahtjeva za predaju u posjed, prvostepeni sud je našao u odredbi člana 104. ZOO.

Po shvatanju drugostepenog suda, ugovori o koncesiji su ništavi jer je poništena odluka Vlade RS o dodjeli zemljišta u koncesiju, pa time više ne postoji osnov za ugovor zbog čega nalazi da su oni protivni članu 33. Zakona o koncesijama („Službeni glasnik RS“ broj: 25/02, 91/06 i 92/09-u daljem tekstu: ZOK) i ništavi po članu 103. ZOO.

Drugostepeni sud nalazi da je nepravilna odluka o protivtužbenom zahtjevu u dijelu koji se odnosi na predaju u posjed, jer cijeni da tužilac, u odnosu na taj dio zahtjeva, nije pasivno legitimisan. Ovo stoga, jer nalazi da tužilac naknadu štete traži upravo zbog neuvođenja u posjed nekretnina čija se predaja traži protivtužbom, a to da te nekretnine nisu u posjedu tužioca, po mišljenju suda, potvrđuje i nalaz vještaka geodetske struke M.M. koji je potvrdio da se te nekretnine vode na trećem licu.

Drugostepena odluka je donesena uz pogrešnu primjenu materijalnog prava, iz kog razloga se revizije stranaka ukazuju djelimično osnovanim.

Saglasno odredbi člana 6. ZOK, odluku o dodjeli koncesije donosi Vlada RS, na osnovu koje odluke Vlada, odnosno po njenom ovlaštenju nadležno ministarstvo, zaključuje ugovor o koncesiji. Na prijedlog Komisije za koncesije Republike Srpske, Vlada RS dodjeljuje koncesiju najpovoljnijem ponuđaču koji je ispunio i zadovoljio sve kriterijume utvrđene u javnom pozivu (član 26.). Članom 29. ZOK propisani su razlozi zbog kojih prestaje ugovor o koncesiji, a članom 30. razlozi za raskid ugovora o koncesiji.

Tokom postupka među parničnim strankama nije bilo sporno da je Vlada RS dana 16.11.2006. godine donijela odluku broj: 04/1-012-2370/06 o dodjeli koncesije tužiocu za korišćenje poljoprivrednog zemljišta u opštinama D.Ž. i P., u površini od 383,3197 ha. Takođe nije sporno da je temeljem te odluke, između stranaka došlo do zaključivanja ugovora o koncesiji, i to prvo 4.12.2006.godine i potom 27.2.2007. godine, za dodjeljene nekretnine i pod uslovima utvrđenim u odluci o dodjeli koncesije.

Iz dokaza koje je tužilac izveo tokom postupka utvrđeno je da je tokom 2008. godine stupio u posjed samo dijela nekretnina, i to k.č. broj: 1139, 1140/1, 1140/2, 1140/3, 1140/4, 1142, 1152, 1159/1, 1160, 1172/1, 1172/4, 1173, 1174, 1175, 1176, 1177., 1178, 1179, 1195 sve upisane u PL broj: 799 k.o. L. i k.č. broj: 2631/4 upisana u PL broj: 366 k.o. Ž.D..

Tužilac je dokazao da od strane koncudenta nije uveden u posjed dijela nekretnina iz ugovora, i to k.č. broj 315, 316, 317, 318, 319/1, 320, 321, 322, 519, 520, 521, 522, 523, 822 i 823, sve upisane u PL broj: 317 k.o. O.P., k.č. broj: 323 upisana u PL broj: 74/1 k.o. O.P., k.č. broj 989, 1055, 1746/1, 1838/2, 1838/4 sve upisane u PL broj: 897/1 k.o. D.T., te k.č. broj 392 upisane u PL broj: 2084/3 k.o. P., a koje nekretnine se vode kao posjed PD N. a.d. P.. Ovaj dio nekretnina koji nije predat u posjed tužiocu kao koncesionaru, Vlada Republike Srpske je rješenjem broj: 04/1-012-2-430/10 od 19.3.2010. godine dodijelila PD N. a.d. P., kao dio ukupno dodjeljene površine od 902,2082 ha. Presudom Okružnog suda u Banjaluci broj: 11 0 U 002938 10 U od 8.2.2011. godine, po tužbi tužioca, poništena je navedena odluka Vlade RS.

Iz izvedenih dokaza tužioca slijedi da se on, odmah po zaključenju ugovora i kasnije tokom 2008. i 2009. godine, pismeno obraćao tuženoj kao koncedentu sa zahtjevom da ga uvede u posjed cjelokupnog koncesionog zemljišta.

Iz pismenog nalaza i dopune nalaza vještaka geometra M.M., proizilazi da tužilac u odnosu na nekretnine iz ugovora o koncesiji, u posjedu drži površinu od 239.9329 ha, a da nije uveden u posjed površine 120.0064 ha. Da je to tako potvrđuje i akt Ministarstva ... Vlade RS, broj: 12.035-330.1358/11 od 29.4.2011. godine, kojim obavještava tužioca da sa PD N. a.d. P. vodi sudski spor u vezi nekretnina u k.o. P. „površine od oko 120 ha“ i da postoji mogućnost da mu tu površinu „ustupi na drugom lokalitetu“.

Ovaj sud prihvata stav nižestepenih sudova da Vlada RS ima pravo i obavezu da se stara o zaštiti javnog interesa Republike Srpske u pogledu dodjele koncesije za korišćenje poljoprivrednog zemljišta u vlasništvu Republike Srpske. U tom smislu odluka Vlade RS o poništenju odluke o dodjeli koncesije tužiocu, predstavlja preduzimanje aktivnosti radi otklanjanja neregularnosti u pogledu dodjele koncesije. Stoga je Vlada Republike Srpske imala ovlaštenja u smislu odredbe člana 6. ZOK da donese odluku o poništenju odluke o dodjeli koncesije.

Pravo Vlade RS da poništi odluku o dodjeli koncesije u slučajevima utvrđenja postojanja nepravilnosti pri dodjeli koncesije, ima za pravnu posljedicu da donošenjem odluke prestaje da postoji pravni osnov koji je temelj za zaključenje ugovora o koncesiji.

Odluka Vlade RS broj: 04/1-012-2-751/09 od 23.4.2009. godine o poništenju odluke o dodjeli koncesije i poništenju svih pravnih posljedica te odluke, postala je pravosnažna i konačna nakon donošenja presude Okružnog suda u Banjaluci broj: 11 0 U 001689 14 U 2 od 23.4.2014. godine kojom je odbijena tužba tužioca za poništenje odluke Vlade RS broj: 04/1-012-2-751/09 od 23.4.2009. godine, i presude Vrhovnog suda RS broj: 11 0 U 001689 14 Uvp 2 od 30.10.2014. godine, kojom je odbijen zahtjev tužioca za vanredno preispitivanje presude broj: 11 0 U 001689 14 U 2 od 23.4.2014. godine.

Svaka ugovorna obaveza mora imati osnov (član 50. stav 1. ZOO), a kada on više ne postoji, kao u konkretnom slučaju, ugovor je ništav (član 52. ZOO), pa je pravilno suđeno kada je usvojen protivtužbeni zahtjev tužene u dijelu kojim je utvrđena ništavost zaključenih ugovora o koncesiji.

Iz navedenih činjenica slijedi da je ugovor o koncesiji postojao i proizvodio pravno dejstvo u periodu od njegovog zaključenja (27.2.2007. godine) pa do odluke Vlade RS o poništenju odluke o dodjeli koncesije, tj. do 23.4.2009. godine. Tužilac je dokazao da je u tom periodu bio u posjedu samo dijela koncesione mase u površini od 239.9329 ha, dok nije uveden u posjed koncesione mase u površini od 120.0064 ha.

Nesumnjivo je da je postojala obaveza koncudenta da koncesionaru preda u faktički posjed dodjeljeno zemljište i da mu, po članu 14. alineja 1. ugovora o koncesiji, omogućiti da „u vrijeme trajanja koncesije nesmetano koristi poljoprivredno zemljište“. Saglasno odredbi člana 32. ZOK, koncesionar ima pravo posjedovanja i korišćenja sredstava i imovine koje mu koncedent stavlja na raspolaganje, u skladu sa ugovorom o koncesiji.

Kako je tužilac dokazao da tužena nije u cjelosti ispunila ugovornu obavezu, a tužena nije osporila dokaze i tvrdnje tužioca da je on ispunio ugovornu obavezu uplate jednokratne naknade i naknade po hektaru dodjeljenog zemljišta, to bi mu, u smislu odredbe člana 172. ZOO, pripadalo pravo na naknadu eventualno pretrpljene štete po osnovu izmakle dobiti za period od zaključenja ugovora do donošenja odluke od 23.4.2009. godine o poništenju odluke o koncesiji, i to samo u odnosu na površinu zemljišta koje mu u tom periodu koncedent nije predao u posjed, što mu je bila obaveza po ugovoru.

Zbog pogrešnog pravnog pristupa u rješenju spora, nižestepeni sudovi se nisu ni upuštali u ocjenu izvedenih dokaza o tome da li je tužilac trpio štetu i, ako jeste, u kom periodu i kolika bi bila njena visina saglasno odredbi člana 189. stav 3. ZOO, zbog čega ne postoje uslovi da se pobijana odluka u tom dijelu preinači.

U odnosu na dio protivtužbenog zahtjeva kojim se traži predaja u posjed nekretnina iz ugovora o koncesiji, revizija tužene osnovano ukazuje da je drugostepena odluka nepravilna, ali samo u dijelu tog zahtjeva. Naime, tužilac nije tokom postupka činio spornim, a to potvrđuje i nalaz vještaka geometra, kao i činjenični navodi revizije, da se nalazio, a i sada se nalazi, u posjedu koncesionih nekretnina koje se nalaze u k.o. D.Ž. i Lončari (k.č. broj: 1139, 1140/1, 1140/2, 1140/3, 1140/4, 1142, 1152, 1159/1, 1160, 1172/1, 1172/4, 1173, 1174, 1175, 1176, 1177., 1178, 1179, 1195 sve upisane u PL broj: 799 k.o. L. i k.č. broj: 2631/4 upisana u PL broj: 366 k.o. Ž.D.). Stoga je pogrešan zaključak drugostepenog suda da tužilac nije pasivno legitimisan na njihovu predaju samo iz razloga što su te nekretnine „upisane na drugo lice“. Tužilac je njihov faktički posjednik, a kako je otpao pravni osnov posjeda jer je ugovor o koncesiji utvrđen ništavim, to je njegova obaveza da te nekretnine preda tuženoj u posjed (član 104. stav 1. ZOO).

Sve dok se potpuno i pravilno ne odluči o tužbenom zahtjevu, ne može se donijeti ni pravilna odluka o troškovima postupka, pa je u tom dijelu pobijana odluka ukinuta.

Zahtjev tužioca za naknadu troškova na ime sastava odgovora na reviziju nije osnovan, jer on nije bio potreban radi vođenja parnice (član 387. stav 1. ZPP), a sadržajno predstavlja navođenje činjenica i shvatanja koje je tužilac iznosio tokom postupka pred nižestepenim sudovima i koje su ovi sudovi cijenili pri donošenju odluka.

Primjenom odredbi člana 248. i 250. stav 1. i 2., u vezi sa odredbom člana 456. a) ZPP, valjalo je odlučiti kao u izreci.

Predsjednik vijeća:
Biljana Tomić

Za tačnost otpravka ovjerava
rukovodilac sudske pisarnice
Amila Podrašćić